

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΟΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Ένα διασκεδαστικό άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου κ. Αντρέ Μωζέ γιό τους ξαφνικούς τρελλούς και παραφόρους έρωτες των «αστέρων» που κατέληξαν σ'έναν ευτυχισμένο γάμο.

ΕΙΝΕ κάπως άπιστευτο, μά είνε αληθινό. Οί κεραυνοβόλοι έρωτες δέν λαμβάνουν χώραν μόνον στην όθνη, στα ψέματα. Πολλοί από τους δημοφιλείς «αστέρες» τόσο του εύρωπαϊκού, όσο και του αμερικανικού κινηματογράφου, μπροστά σέ μιά ώμορφη συνάδελφό τους, ένοιωσαν ξαφνικά τή σαίτια του έρωτος νά τους ξεσχίζη πέρα ως πέρα τήν καρδιά, δίχως νά μπορούν νά διαμαρτυρηθούν, ν' αντιδράσουν ή τουλάχιστον νά τραπούν εις φυγήν! Ο κεραυνοβόλος έρωσ είνε, πώς νά τή κανείς, ένα είδος συγκοπής τής καρδιάς. Κι' αλήθεια, σ' αυτές τις περιπτώσεις, ό παληός άνθρωπος πεθαίνει ξαφνικά και δίνει τή θέσι του σ'έναν άλλο άνθρωπο, τελείως διαφορετικό από τόν πρώτο: στόν έρωτευμένο.

Μά, άς αφήσουμε τις θεωρίες κι' άς έρθουμε γρήγορα στην πραγματικότητα, στα παραδείγματα, γιά νά δούμε πόσο αληθινά είνε τά παραπάνω λόγια μας. Έμπρός λοιπόν! Η κωμωδία αρχίζει... Έχουμε τήν έλπίδα ότι θα διασκεδάσετε:

Από τήν ημέρα που ό Ζάν-Πιέρ Όμνόν, ό «νεώτερος Απόλλων», όπως ώνομάσθηκε από όλους τους φίλους του κινηματογράφου, «γύρισε» μέ τήν χαριτωμένη Σιμόνη Σιμόν τό ώμορφο φίλμ «Η λίμνη των κυριών», ό νεαρός αυτός ήθοποιός έγινε τό είδωλο κάθε Γαλλίδας και ιδιαιτέρως κάθε Παριζιάνας. Ο Ζάν-Πιέρ Όμνόν άρχισε νά δέχεται χιλιάδες έρωτικά γράμματα και ν' άκούη αναρίθμητες έρωτικές έξομολογήσεις. Μπροστά λοιπόν σ' αυτή τήν όμαδική τρέλλα των γυναικών, μπροστά σ' αυτούς όλους τους έρωτες που του προσέφεροντο ίκετευτικά, ό Ζάν-Πιέρ Όμνόν, που έχει τό ώραιότερο άνδρικό σώμα τής Γαλλίας, άρχισε νά νοιώθη μιά υπερβολική υπερηφάνεια γιά τόν έαυτό του κι'έναν άπροσμέτρητο σίκτο γιά τις γυναίκες. Καμιά δέν του άρεσε, καμιά δέν τόν συγκινοῦσε και καμιά δέν άξιζε τόσο, ώστε νά τής χαρίση τήν καρδιά του. Έπαιζε λοιπόν μέ τή μιά, διασκεδάζε μέ τήν άλλη και γελοῦσε μέ τους έφήμερους έρωτες του, όπως ξεκαρδίζεται κανείς στα γέλια μέ μιά κωμική περιπέτεια.

— Ο έρωσ! Έλεγε. Ο έρωσ! Τί κωμωδία!... Μά πώς υπάρχουν άνθρωποι που τόν παίρνουν στα σοβαρά; Θα είνε, φαίνεται, πάρα πολύ άνόητοι!...

Κι' ό Ζάν-Πιέρ Όμνόν έκανε όρκους πως δέν θ' άγαπούσε ποτέ στη ζωή του και πως δέν θα παντρευόταν, γιατί του άρεσε περισσότερο από τόν έρωτα ή έλευθερία του. Με άλλα λόγια έγινε ένας τρομερός «δήμιος καρδιών», όπως λένε. Έπαιζε μέ τις γυναίκες και τις βασάνιζε σαν πραγματικός δήμιος, μέ μιά άπίστευτη σκληρότητα... Δέν έπρεπε λοιπόν νά τιμωρηθί; Προσέξτε νά δήτε τί έπαθε...

Μιά ημέρα ό θιασάρχης του θεάτρου «Νέα Κωμωδία» τόν κάλεσε γιά νά παίξη σ'έναν καινούργιο έργο, στη «Σερβανάτα». Έκει, τήν πρώτη ημέρα στις πρόβες, συνάντησε τή γλυκειά κι' ώμορφη Γαλλίδα ήθοποιό τής πρόζας Μπλάνς Μοντέλ. Η καλλιτέχνις αυτή είνε πασίγνωστη στό Παρίσι και φυσικά ό Ζάν-Πιέρ Όμνόν δέν τήν έθλεπε γιά πρώτη φορά. Ωστόσο, εκείνη τήν ημέρα ή Μπλάνς Μοντέλ του έκανε μιά έξαιρετική εντύπωση. Συνέβη μάλιστα και κάτι που δέν μπορούσε νά τό έξηγήση: έχασε τό κέφι του.

Η πρόβες άρχισαν κανονικά, μά μέ μιά παράξενη νευρικότητα από μέρους του Ζάν-Πιέρ Όμνόν. Σε μιά στιγμή λοιπόν, σέ μιά έρωτική σκηνή του έργου, ή Μπλάνς Μοντέλ θρέθηκε στην άγκαλιά του. Ο Ζάν-Πιέρ Όμνόν τότε, δίχως νά ξέρη τί κάνει, κατάχλωμος, ταραγμένος, έσκυψε λίγο τό κεφάλι και τή φίλησε στό στόμα!... Αυτό ήταν... εκτός κειμένου! Μά τί τόν ένοιαζε τόν Ζάν-Πιέρ Όμνόν! Έκείνη τήν ημέρα κατάλαβε ξαφνικά τί θα πη κεραυνοβόλος έρωσ. Ο «νεώτερος Απόλλων» αγάπησε παράφορα τή Γαλλίδα θεντέττα κι' από τότε έγινε ό άχώριστος σύντροφός της.

Σήμερα τό ζεύγος Μπλάνς Μοντέλ — Ζάν-Πιέρ Όμνόν είνε τό είδωλο του Παρισιού. Οί δυό δημοφιλείς «αστέρες» άρραβωνιάσθηκαν και πρόκειται σέ λίγο νά παντρευθούν.

* * *

Πιο περίεργη τώρα είνε ή έρωτική περιπέτεια τής περιφημής σήμερα Βιεννέζας ήθοποιού Πάουλα Βέσσελν που έθριάμβευσε στό άριστουργηματικό φίλμ «Μασκαράντ» και «Έπιζόντ». Η Πάουλα Βέσσελν λοιπόν μιά ημέρα αντίκρισε στό στούντιο τον συνάδελφό της Άττίλα Χόρμπιγκερ και... πληγώθηκε κατάκαρδα. Ο έρωσ της γι' αυτόν ήταν κεραυνοβόλος. Άμέσως, τήν ίδια ημέρα, κάθισε και του έγραψε τά έξης: «Είμαι άσχημη, είμαι φτωχή, δέν είμαι τίποτε, μά σ'άγαπώ...» και υπέγραψε: «Ελισάβετ Κούρτ». Ο Χόρμπιγκερ ξαφνιάσθηκε όταν έλαβε αυτό τό φλογερό γράμμα. Ποιά ήταν αυτή ή άγνωστη Έλισάβετ Κούρτ; Ωστόσο τής άπάντησε μέ δυό ευγενικά λόγια. Η Πάουλα Βέσσελν του ξανάγραψε κι' αυτή τή φορά μέ περισσότερη ειλικρίνεια και μέ περισσότερο πάθος. Ο Χόρμπιγκερ έτσι δέν άργησε νά προσέξη ότι ή «άγνωστος» είχε ένα αξιοθαύμαστο πνεύμα και μιά αξιολάτρευτη καρδιά. Θέλησε νά τήν δή... Μά ή Πάουλα Βέσσελν δέν παρουσιάσθηκε μπροστά του, παρά μόνο όταν κατάλαβε ότι τόν είχε σ'αλήθεια κατακτήσει. Μιά ημέρα λοιπόν δέχτηκε νά πάη σ'ένα ραντεβού. Κι' ο Χόρμπιγκερ τότε είδε κατάπληκτος ότι ή Έλισάβετ Κούρτ δέν ήταν άλλη από τήν Πάουλα Βέσσελν.

— Είνε δυνατόν; Έκανε σαστισμένος. Ω Θεέ μου! Ποιος θα τό πιστευεί!

Κι' έπειτα, μέ τρυφερότητα:

— Λοιπόν, θέλεις νά γίνης γυναίκα μου;

— Αν ήθελε! Στο τέλος τής ίδιας εβδομάδος οι δυό «αστέρες» παντρεύτηκαν και σήμερα ζούν ευτυχισμένοι στη Βιέννη.

* * *

Επίσης τρυφερή είνε ή έρωτική ιστορία του γόητος Ζάν Μυρά. Ο Γάλλος ήθοποιός ήταν ό πιο άσπονδος έχθρός του γάμου. Όταν μιά γυναίκα του έκανε λόγο γιά... άποκατάσταση, ό Ζάν Μυρά πηδούσε μέσα στό τορπέντο του και χανόταν από τά μάτια της μέ ταχύτητα 120 χιλιομέτρων τήν ώρα.

Μιά ημέρα ώστόσο θρέθηκε μπροστά στην Άνναμπέλλα. Θα έπαιζαν μαζί στό φίλμ «Η δεσποινίς Ζοζέτ, ή γυναίκα μου». Ο Ζάν Μυρά ένθουσιάσθηκε από τή γνωριμία τής Άνναμπέλλας. Ήταν ένα δειλό, άπλό και φρόνιμο κορίτσι, τελείως διαφορετικό από τις άλλες γυναίκες που ό Γάλλος γόης είχε γνωρίσει μέχρι τότε.

— Μά υπάρχουν λοιπόν σ'αλήθεια τέτοιες γυναίκες; Έλεγε σαστισμένος στους φίλους του. Η Άνναμπέλλα είνε σαν ένα κορίτσι που θγήκε από ένα παληό παραμύθι... Είνε ένας άγγελος.

Αυτά τά λόγια του ήταν μιά φανερή όμολογία του κεραυνοβόλου έρωτός του. Ο Ζάν Μυρά ήταν έρωτευμένος! Όταν έγινε γνωστή αυτή ή είδησις, ό ώραιόκοσμος του Παρισιού αναστατάθηκε. Ένα πλήθος γυναίκες του έγραψαν... άπειλητικά γράμματα! Μά ό Ζάν Μυρά δέν ζητούσε τίποτε άλλο, παρά νά έξομολογηθί τόν έρωτά του στην Άνναμπέλλα. Κι' αυτή τήν ευκαιρία τή θρήκε στό έπόμενο φίλμ που «γύρισαν» πάλι μαζί, στό «Παρι-Μεντιτερράν». Έκει, στην Κυανή Άκτ, είπε μιά ημέρα στην άγαπημένη του:

— Άνναμπέλλα, δέν μπορώ πειά νά ζήσω χωρίς έσένα... Θέλεις νά γίνης γυναίκα μου;

— Τό ίδιο πράγμα ήθελα νά σέ ρωτήσω κι' εγώ, μά δέν είχα τό θάρρος... του άπάντησε εκείνη, κοκκινίζοντας.

Κι' αυτό ήταν όλο. Παντρεύτηκαν και ζούν κι' αυτοί ευτυχισμένοι.

* * *

Έκείνος όμως που τήν έπαθε χειρότερα απ' όλους, είνε

Η Άνναμπέλλα
(Σκίτσο του Γ. Μπασσιά)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΡΑΦΤΟ ΤΟΥ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Ο ΝΕΑΡΟΣ κόμης Φορτουνέ ντε Κορμοράνς δέν είχε κλείσει ακόμα τὰ δεκατρία χρόνια τῆς ἀβροδιαίτου ὑπάρξεώς του, ὅταν ἡ κυρία Λαλεμάν, ἡ διάσημος χειρομάντις, διάβασε στίς γραμμές τοῦ χεριοῦ του τὸ μέλλον του καὶ τοῦ προείπε τὰ μεγάλα γεγονότα πού θὰ συνέβαιναν στή ζωὴ του.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ μάντις ἔτυχε νὰ περάση μιὰ μέρα ἀπ' τὴν ἐξοχικὴ ἔπαυλιν τῆς μαμᾶς τοῦ κόμητος. Ἡ κυρία ντε Κορμοράνς θέλοντας νὰ μάθῃ τὸ ὄροσκόπιο τοῦ μοναχογιοῦ της, παρακάλεσε τότε τὴν ἱέρεια τῆς Πυθίας νὰ μείνῃ λίγες μέρες μαζί τους, πρὸς μεγάλην δυσφορίαν τοῦ ἀββά Ντεζορμέ, τοῦ παιδαγωγοῦ τοῦ μικροῦ Φορτουνέ.

Ἀπ' τὴν πρώτη κιόλας βραδυὰ, καὶ μόλις τελείωσε τὸ δείπνο, ἡ κυρία Λαλεμάν ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Φορτουνέ, κύτταξε τὴν παλάμη του στὸ φῶς, τὴν ξανακύτταξε καὶ ὄφου ἔμαθε τὸ ἔτος, τὸν μῆνα, τὴ μέρα καὶ τὴν ὥρα ἀκόμη πού ἡ ἀνθρωπότης εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ συγκαταλέξη μεταξύ τῶν μελῶν της τὸν κόμητα Φορτουνέ, ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ μὲ σοβαρότητα καὶ προσοχὴ τίς διακλαδώσεις τῶν γραμμῶν, τῶν ὁποίων ὁ σχηματισμὸς καὶ τὸ μῆκος διηγούνται τὸ παρελθὸν καὶ προλέγουν τὸ μέλλον.

Μὰ ἡ κυρία Λαλεμάν, μολονότι εἶχε μεγάλη ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτὸ της καὶ ἦταν ἐξ ἄλλου καὶ συνηθισμένη σὲ πολλῶν εἰδῶν ἀπρόοπτα ὡστόσο δέν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴν ἀνατριχιάσῃ ἐμφανῶς. Τὰ κατάπληκτα βλέμματά της καρφώθηκαν μὲ δέος γιὰ μιὰ στιγμή στὸ πρόσωπο τοῦ κόμητος.

— Τί συμβαίνει; Τί βλέπετε αὐτοῦ; ρώτησε τότε ἡ κυρία ντε Κορμοράνς τὴ χειρομάντιδα μὲ λαχτάρα καὶ ἀγωνία.

Μὰ ἡ χειρομάντις εἶχε ξανάθρει τὴν ψυχραιμία της καὶ χαμογελοῦσε τώρα μυστηριωδῶς.

— Ἄ! νὰ μὲ συγχωρῆτε!... εἶπε σὲ λίγο, ὄφου ἄφησε νὰ περάσουν λίγα λεπτὰ ὑποβλητικῆς σιωπῆς. Μὰ ἐκεῖνα πού διάβασα στὸ χέρι τοῦ μικροῦ σας εἶνε τόσο συγκινητικὰ, τόσο ἀπρόοπτα, ὥστε δέν ξέρω μὲ τί λόγια θὰ μπορέσω νὰ...

— Μὰ, ἐλάτε, λοιπὸν, πέστε μου τί διαβάσατε... Μὲ κάνετε νὰ κάθουμαι σ' ἀκαμμένα κάρβουνα...

— Τὰ τρία ὀνόματα πού θὰ πῶ, θὰ σᾶς δώσουν νὰ καταλάβετε, ἀποκρίθηκε ἀργὰ καὶ ἐπίσημα ἡ κυρία Λαλεμάν. Καὶ τότε θὰ μπορέσετε νὰ κρίνετε ἂν εἶχα δίκην πού τaráχηκα... Ἀκούστε με τώρα:

Ἡ κυρία ντε Κορμοράνς, ὅσο ὑπερβολικὴ καὶ ἂν τῆς φάνηκε ἡ προφητεία τῆς χειρομάντιδος, δέν μπόρεσε ὡστόσο νὰ μὴν κοκκινίσῃ ἀπ' τὴν χαρὰ της. Τὴν ἐπνίγεν ἡ μητρικὴ περιπόνησις. Ὁ μικρὸς Φορτουνέ παρακολουθοῦσε ὅλη τὴ σκηνὴ μὲ στόμα δυὸ πιθαμὲς ἀπ' τὴν κατάπληξι, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τίποτε, ἐνῶ ὁ ἀββάς Ντεζορμέ ἄρχιζε καὶ ἐκείνος νὰ πείθεται — παρ' ὅλη τὴν ἀντιπάθειαν πού αἰσθανότανε γιὰ τὴν «μάγισσα» — πὼς κάποιος ἐξαιρετικὸ μέλ-

— Ἀκούστε με τώρα, εἶπε ἡ κ. Λαλεμάν.

ὁ παιγνιδιάρικος καὶ πάντα εὐθύμος Πιέρ Μπρασσέρ, ὁ πιὸ μπαγιάντικος «ζέν πρεμιέ» τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου καὶ τῆς ὀθένης. Ὁ Πιέρ Μπρασσέρ ἐθριάμβευσε, ὡς γνωστὸν, γιὰ τὴν ἀναφέρω παρὰ μόνον μιὰ ἐπιτυχία του, στὸ «Ἀσθενὲς φῶλον». Ὁ Πιέρ Μπρασσέρ, ὅπως στήν ὀθένη, ἔτσι καὶ στή ζωὴ, κοροΐδευε ὄλες τίς γυναῖκες. Μιὰ ἡμέρα ὡστόσο θρέθηκε μπροστὰ στήν πρώτη μπαλλαρίνα τῆς Ὀπερας, στήν Ὀντὲτ Ζουαγιέ, ἡ ὁποία παίζει καὶ στὸν κινηματογράφου. Ὁ εὐθύμος Μπρασσέρ δέχθηκε τὴν κεραμίδα κατακέφαλα.

— Πάει... χάθηκα! ψιθύρισε χλωμιάζοντας. Ἄν δέν παντρευτῶ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, θ' αὐτοκτονήσω!...

Ἀπὸ τὰ δυὸ συνέβη τὸ πρῶτο. Κι' ὁ Πιέρ Μπρασσέρ εἶνε σήμερα πατέρας ἐνός χαριτωμένου μπεμπέ!...

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

λον περιμένε τὸ νεαρὸ μαθητὴ τοῦ. Φυσικά: μὲ τὸν δάσκαλο πού εἶχε!...

Ἐπιπλέον ἀπὸ λίγο ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κοιμηθοῦνε. Μὰ ἡ κυρία ντε Κορμοράνς δὲ μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι ἐκείνη τὴ νύχτα. Θὰ ἐπαλήθευαν ἀρά γε ἡ προφητείες τῆς χειρομάντιδος;

***

Ἡ ἀνήσυχη μητέρα, παρακάλεσε τὸν ἀββά Ντεζορμέ, ἀπ' τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη μέρα, νὰ τροποποιήσῃ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν ἀνατροφή πού ἔδωσε στὸ νεαρὸ κόμητα. Ἐπρεπε νὰ βοηθήσουν κι' αὐτοὶ τὴν Τύχην στὸ ἔργον της. Ὁ Φορτουνέ θὰ γινότανε μεγάλος διπλωμάτης, ὅπως ὁ Ταυλλεράνδος. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εἶνε δυνατὸς στήν ἱστορίαν. Ἐπειδὴ ὅμως θὰ γινότανε καὶ μεγάλος μουσικὸς, καλὴ ὥρα σὰν τὸν Μπετόβεν, καὶ μεγάλος ποιητὴς σὰν τὸ Μίλτων, ἡ μητέρα του διέταξε ἀμέσως νὰ κουρδίσει τὸ παλιὸ της πιάνο, πού δέν τὸ εἶχε ἀγγίξει καθόλου ἀπ' τὴν ἐποχὴ πού πέθανε ὁ ἀντρας της, καὶ ἀγόρασε συνάμα ἕνα λεξικὸ Ὀμοιοκαταληξιῶν. Κι' ἐκείνη ἀνέλαβε νὰ μάθῃ στή μέλλουσα μεγαλοφυΐα τὸ σολφέζ, ἐνῶ ὁ ἀββάς τοῦ παρέδιδε μαθήματα προσωδίας καὶ διπλωματικῆς ἱστορίας.

Μὰ δὲ βγήκε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά.

Ὁ Φορτουνέ δὲ μπόρεσε νὰ βγάλῃ μιὰ νότα χωρὶς νὰ φαλτσάρῃ. Ἡ ἐμφυτὸς ἐχθροπάθεια πού αἰσθανότανε τὸ παιδί αὐτὸ γιὰ τὴ μουσικὴ, ἦτανε κάτι πρωτοφανές. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀρμονία τοῦ στίχου δὲ βρισκότανε σὲ καλύτερες σχέσεις. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῇ δυὸ ὀμοιοκαταληξίες ἢ νὰ γράψῃ δυὸ στίχους χωρὶς ὁ ἕνας νὰ χωλαίνει.

Ὅσο γιὰ τὴν ἱστορίαν, τὴν συχαινότανε σὰν τίς ἀμαρτίες του. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς δέν εἶχε καὶ μνημονικὸ. Ἦταν δηλαδὴ ἄξιος νὰ βάλῃ τὸ Χριστὸ νὰ μπαίνει μὲ φράκο στήν αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Δέν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενη κρίσιν νὰ κάνῃ μιὰ σωστὴ δουλειά. Σ' ὅλα του ἦταν ἄτυχος. Ἄν πῆτε καὶ γιὰ τὸν χαρακτήρα του, ἦτανε κακὸς, πονηρὸς, ἐκδικητικὸς...

Ἡ μητέρα του εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ πεθάνῃ πρὶν χάσῃ κάθε ἐλπίδα πὼς ἡ προφητεία τῆς χειρομάντιδος θὰ ἐπαλήθευαν. Ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ δέν τὴν ἄφησε νὰ πικραθῇ στὰ τελευταῖα της. Μόνον ὁ ἀββάς Ντεζορμέ βασανίζοταν ἀκόμα μὲ τὸν μαθητὴ του.

Ὁ Φορτουνέ ἔγινε τέλος 25 χρονῶν παλληκάρι, χωρὶς νὰ πάσῃ νὰ εἶνε κου-

τὸς καὶ κακός.

Μιὰ μέρα, θέλοντας νὰ σκαρώσῃ μιὰ φάρσα τοῦ γείτονα του, ἔπεσε ἀπ' τὸν τοῖχο, ἔσπασε τὸ ἕνα του ποδάρι καὶ ἔμεινε χωλός.

Ἐπιπλέον ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἔκανε ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν ὑπερβία του, τὴ στιγμή πού ἐκείνη ἐτοιμαζότανε ν' ἀνεβάσῃ νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι. Μὰ ἡ νεαρά χωριατοπούλα δὲ σήκωνε ἀστεῖα. Ἀρπαξε τὸν ἀδύνατο Φορτουνέ μὲ τὰ δυὸ της χέρια καὶ τὸν ἔστειλε νὰ βρῇ τὸν κουβᾶ στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ. Ὅταν, τέλος, τὸν ἀνέβασαν μ' ἕνα τσιγκέλι ἀπὸ μέσα, ὁ νεαρὸς κόμης εἶχε κουφαθῇ ἀπ' τὸ τράνταγμα πού ἔπαθε στὸ κεφάλι. Καὶ πρὶν περάσῃ ἕνας μῆνας, ἔπεσε κεραυνὸς μπροστὰ του — μιὰ μέρα πού εἶχε πάει νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα στὸ δάσος — καὶ τὸν στράβωσε.

Καὶ ὅταν ὁ ἀββάς Ντεζορμέ εἶδε τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ ἀνάπηρο καὶ ἀχρηστον πειὰ στὸ κόσμον, θυμήθηκε τὴν προφητεία τῆς κυρίας Λαλεμάν... καὶ θαύμασε τὴ μαντικὴ της δύναμιν!... Ὅ,τι εἶχε πῆ γιὰ τὸν Φορτουνέ εἶχε γίνει: ὁ Μπετόβεν ἦτανε κουφός, ὁ Μίλτων στραβός καὶ ὁ Ταυλλεράνδος χωλός!...